

SPAMSPAMSPAM eiku... Taas tulee monta tekstiä putkeen... ^^' - - - LUKU 3:
SALAISUUKSIA Aamutuimaan auringon säteet puikkelehtivat sisään suljettujen
ikkunaluukkujen takaa ja kutittelivat Avan kasvoja. Ava käänsi laiskasti kylkeä. Hän nousi
istumaan olkipatjan reunalle ja venytteli. Pölyhiukkaset tanssivat ikkunaluukkujen raoista
tunkeutuvissa valokiiloissa. Ava kurkisti sänkynsä alle; joutsen uinui siellä karkea kotikutoinen
side kaulallaan. Side oli tummunut kuivuneesta verestä. Ava asetteli täkin petin päälle muka
huolimattomasti niin, ettei joutsenta voinut nähdä. Ava oli eilen palannut kotiin myöhään illalla
selässään nyytti, johon hän oli piilottanut haavoittuneen joutsenen. Isä oli valvonut
odottamassa. Hän kysyi, mitä työllä oli selässään. Kävin leikkimässä metsässä, oli Ava siihen
vastannut. Isä vain murahti tuttuun tapaansa. Jos tyttö ei kerran tahdo kertoa, niin pitäköön
sitten salaisuutensa. Ava riisti viitastaan pienen suikaleen kangasta ja kietoi sen hellästi
joutsenen kaulan ympärille. Joutsen ei ollut reagoinut; sen täytyi olla verenhukasta uupunut.
Kukaan, joka pyysi itse apua toiselta, ei voinut olla kovin vaarallinen. Sen tähden Ava oli
uskaltanut kantaa joutsenen kotiin. Oli tyttö toki kuullut kerrottavan voimallisista noidista, jotka
saattoivat ottaa eläimen hahmon, muttei sellaisia ainakaan Hopeametsässä ollut.
Valtakunnassa oli tietävästi taikuuden taitajia, mutta he olivat lähinnä tietäjiä ja parantajia, jotka
käyttivät taikojaan ihmisten auttamiseen. Ehkä joutsen oli voimallinen noita, joka oli satuttanut
itsensä eikä ollut jaksanut muuntautua takaisin ihmiseksi? Näin Ava uskoi. Noita varmasti ottaisi
taas ihmismuotonsa, kunhan hiukan toipuisi. Ava saisi suurta kunniaa mahtavan noidan
pelastamisesta! Koska isä ei tahtonut päästää muukalaisia tupaansa, aikoi Ava pitää visusti
itsellään tiedon, että joutsen lepäsi hänen vuoteensa alla. Hän haukotteli makeasti ja lampsi
tupaan, missä isä istui vuolemassa iänikuisia puupalikoitaan. Hän nyökkäsi Avalor
huomaamattomasti. Isän ja tyttären kommunikointi tapahtui isoksi osaksi ilmeiden ja eleiden
avulla. Vilhelm Martinpoika ei ollut suurten sanojen mies, eikä Ava tohtinut katkaista tuvan
hiljaisuutta. Ava nappasi käteensä kaksi naurista. Hän tunsu isän katseen niskassaan, kun
pujahti makuuhuoneeseensa livauttamaan yhden nauriin sängyn alle joutsenen viereen. Kun
hän palasi tupaan, istui isä penkillä vaiteliaana kuin ei olisi huomannut mitään. Siinä suhteessa
isän vaiteliaisuus ja joröys oli hyväksi, ettei hän turhaan udellut asioita, joita hänen ei kuulunut
tietää. Ei sillä, etteikö hän olisi ollut kiinnostunut; hän ei vain yksinkertaisesti tuhlailut sanoja
turhuuksiin. Siksi Ava yllättyi, kun isä muutaman hetken kuluttua avasi suunsa. "Ava", hän
sanoi katse tiukasti puupalikassaan, "Hubert kutsui meidät päivälliselle. Tänään illalla." "Mutta
minulla oli ihan muita suunn - " "Sinä tulet mukaan", isä sanoi sillä painokkaalla äänensävyllä
joka tarkoitti, ettei vastaväitteitä kuultu. Ava huokaisi. "Isä kiltti", Ava yritti vielä isänsä eteen
polvistuen. Isä vaikenä hyvin merkitsevällä tavalla. Ava oli kaavaillut pysyvänsä koko päivän
kotona tarkkailemassa joutsenen vointia. Ehkä hän olisi välillä rapsuttanut sitä siiven tai nokan
alta, tai tarjoillut sille lisää nauriita, jos se olisi sattunut heräämään. Joutsen oli yhä näyttänyt
hyvin heikolta. Ava ei tohtinut jättää sitä yksin. Hänen olisi pakko. Muutoin isä voisi ruveta
hankalaksi, eikä hän pitänyt moisesta. Tunnit kuluivat hitaasti. Tuntui aivan siltä kuin isä olisi
koko ajan vahtinut Avan liikkeitä. Kuitenkin hän oli vain syventynyt veistämään puupalikkaansa
aivan erityisen syvää vakoa. Ava makasi tuvan olkien peittämällä lattialla, järsi sylillisen nauriita,
vaelsi päämäärättä metsittyneessä puutarhassa, tarkisti välistä joutsenen voinnin (se nukkui
yhä) ja yritti ratkaista erästä aivopähkinää, jonka Hubert oli hänelle kertonut. Siinä piti asettaa
kuusi tulitikkua tiettyyn kuvioon niin, että vain yhden niistä sai katkaista. Tovin yritettyään hän
lopulta kyllästyi siihenkin ja viskas tulitikut tulisijan kytevään hiillockseen. Kun aurinko alkoi
maalata taivasta kullanväriseksi, oli aika lähteä matkaan. Isä ja Ava sujauttivat halvat saappaat
jalkaansa. Avan toisen saappaan kärki oli kulunut puhki. Ei voi mitään, kuten Ava välistä tokaisi,

kun joku huomautti asiasta; heillä ei ollut varaa ostaa nahkaa saappaan korjaamiseen saati hankkia uutta paria. Joutsen parka, yritä pärjätä kun olen poissa, Ava ajatteli hellästi. Vesaikon välistä puikahtelivat harvenevat auringonsäteet ja taittuivat Vilhelmin kullanuskeasta tukasta. Avan hiukset imivät valon itseensä ja hohkasivat lämpöä ympärilleen. Varpuset hypähtelivät oksalta toiselle hieman heidän edellään. Ne sirkuttivat kilvan. Polku vaihtui leveäksi, pölyiseksi maantiekseksi, jota ympäröivät viheriöivät pellot ja niityt. Heitä vastaan saapasteli kumara vanha mies selässään puunrunkoinen reppu. Mies kummasteli kovaan ääneen, että onpa siinä pitkätukkainen poika. Ava virnisti ukolle. Isä ei pitänyt moisesta. Hän kiskaisi Avaa hihansuusta eteenpäin. Edessäpäin siinsi jo kunnaiden kätöksissä Hopeametsän kylä. Kylä oli rykelmä sekalaisia, erikorkuisia taloja, joiden savupiipuista nousi ohuita savuvanoja kultaisena leimuavalle iltataivaalle. Talot näyttivät aivan siltä kuin olisivat kokoontuneet yhteen hiukan epävarmoina toisistaan. Hopeametsässä ei tunnettu käsitettä katu. Oli siellä pääkadun teelmä, joka oli joskus oikein kivettykin. Pääkadun varrella sijaitsi piskuinen tori, muutama puoti sekä seppä Mathiaksen paja. Maamies Hubert asui vaimoineen kylän laidalla. Kaikki kylää ympäröivät pellot olivat hänen. Tilanhoidossa häntä autoivat hänen viisi poikaansa. Erik, Fredrik, Patrik, Dominik ja Henrik. Nuorimmainen Henrik oli aika tuuliviiri. Hän yritti parhaansa mutta tuntui silti aina tunaroivan. Ava oli vierailut Hubertin luona useita kertoja ja tutustunut Henrikiin. Hubert ja hänen soma, pyöreä, hyvin sievään ja siveään mekkoon pukeutunut vaimonsa Marianne seisoivat käsikkäin matalan, valkoiseksi kalkitun maatalon kuistilla odottamassa vieraitaan. Hubert huiskutti heille hatullaan jo kaukaa. Ava vilkutti reippaasti takaisin. Kun he ehtivät talon pihapiiriin, heitä vastaan riensi Henrik perässään tilan vallaton vahtikoira. ”Terve, Vilhelm!” tervehti Hubert lämpimästi. Hänen punaiset poskensa pullistuivat leveään hymyyn. Marianne punasteli, kun Vilhelm kumarsi hänelle nopeasti. Mieheensä vinkkauksesta Marianne pelmahti sisälle avoimesta ovesta, josta karkasi pihalle vastapaistetun sämpylän tuoksu. Hubert työnsi kädet syvälle housujensa taskuihin. ”Kas Ville, mukava nähdä taasen! Onkos jo ehtinyt nälkä iskeä?” Hubert kysyi hilpeään tyyliinsä. ”On”, Vilhelm sanoi ja rapsutti sänkeään. Hubert hymyili leveämmin jos mahdollista. ”Meillä onkin sitten pöytä pantuna niin koreaksi, että herrasväki saa ahtaa itsensä täyteen kuin turusen pyssy! Marianne ylitti itsensä jälleen kerran”, Hubert sanoi. Hän heitti hellän silmäyksen sisään avoimesta ovesta. Vilhelm teeskenteli, ettei nähnyt moista. Itse asiassa hän ei edes kuullut, mitä Hubert sanoi. Hän katseli portilla koiran ja Henrikin kanssa temmeltävää Avaa. Lasten nauru ja huudahdukset kaikuivat illan raikkaassa ilmassa. Selkeimmin kiiri Vilhelmin korviin Avan kirkas, niin kirkas ääni. Se soi kuin satakielen laulu etelän yössä. Se sai eri vivahteita, nousi ja laski sulokkaasti niin kuin albatrossi, joka kelluu ilmavirrassa. Ava näytti iloiselta. Mikään ei ollut vielä tahrannut hänen lapsekasta riemuaan ja elämäniloan. Hänen siniset silmänsä tuikkivat kahtena tähtenä kilpaa iltatähtien kanssa. Annin kasvoilla Vilhelm oli nähnyt tuon saman hymyn, nuo samat silmät, kaksi kirkasta lähdettä sievissä kasvoissa. Vilhelm toivoi, ettei Avan tarvitsisi koskaan kokea samaa tuskaa kuin hänen. Hubert laski käsivartensa Vilhelmin luiseville harteille. Hänkin katseli ja kuunteli lasten puhdasta riemua. Maamies vilkaisi Vilhelmiä varovasti. Hän aavisti ystävänsä mietteet. Hienotunteisena ihmisenä hän ei hetkeen virkkanut mitään. ”Siellä on Marianne laittanut kystä kyllä, odottelee jo kovasti! Tulehan, Ville hyvä, ei anneta hänen enää vartoa!” Hubert sanoi hetken kuluttua. Hän muodosti kämmenillään torven suunsa ympärille ja huusi lapset paikalle. Kun Ava rynnisti kuistille, Vilhelmin kasvoille syttyi hyvin huomaamaton hellä hymy. Hymyile, lapsi, hymyile kun vielä voit. Seurue asettautui istumaan taidokkaan kattauksen ympärille ruokasaliin, jonka kattoparruista roikkui kaksi pientä kynttelikköä. Valaistus oli pehmeä ja tunnelmallinen. Se heitti eläviä varjoja kaikkien kasvoille. Valkean pöytäliinan

päälle oli katettu kippoihin ja kuppeihin lohta, kasviskeittoa, sianlihaa marjakastikkeessa, paistettuja makeita omenia, juustolla täytettyjä tomaatteja ja tuoretta sämpylää. Juomaksi oli tarjolla hienossa vihreässä lasipullossa tilan omaa viiniä, joka oli tunnettua kylällä.

Hopeametsän tavernanpitäjä tilasi aina kerralla useamman tynnyrillisen tuota maanmainiota kurkunkostuketta. Pitkän pöydän toisessa päässä istui Hubert, toisessa Vilhelm. Pojat ja Ava istuivat pitkällä penkeillä pöydän ääressä, Henrik tietysti Avan vieressä. Marianne tarjoili miehille juomaa ja palanpainiketta. Hänen poskensa paloivat somasti. Yhtä kirkkaina kuin hänen punainen mekkonsa, huomautti Ava Henrikille vaivihkaa. Henrik nauroi kovaan ääneen. Se kiinnitti kaikkien huomion. Ava olisi halunnut vajota maan alle. Keskustelu pyöri enimmäkseen arkisten asioiden ympärillä. Sitä ja tätä oli tilattu Hubertilta, Henrik oli taas mennyt tyrimään jotain, vanhin poika Erik mennyt kihloihin. Vilhelm kävi onnittelemassa tätä lämpimästi ja palasi paikalleen. Erik säteili onnesta. Hubert ja Marianne ylistivät hänen ominaisuuksiaan tilanpitäjänä. "Sinusta ei taida sitten tulla tilallista", Ava sanoi Henrikille. "Miten niin? Minulla on vielä vuosia aikaa kehittyä kaikessa!" Henrik tuhahti. Hänen itseluottamuksensa, aivan kuin Avankin, oli pohjaton. "Niin mutta Erik ehti ensin, hyvä Henrikiläinen", Ava sanoi vienosti hymyillen. Hän tiesi vallan hyvin, ettei Henrik pitänyt siitä, että häntä kutsuttiin tuolla inhalla lempinimellä. Vain äitinsä tähden hän sieti moista, mutta kukaan muu ei saanut kutsua häntä Henrikiläiseksi. He jatkoivat väittelyä kiivaasti. Niin kiivaasti, että Henrik melkein putosi tuoliltaan. Hänen vieressään istuva Fredrik heitti pöydän yli merkitsevän silmäyksen isäänsä. Hubertin silmiin syttyi kujeileva pilke. "Tässäköhän on sitten meidän seuraava nuoripari", Hubert sanoi leikillään. Ava ja Henrik pysähtyivät hetkeksi aivan liikkumattomiksi. He katsoivat toisiaan epäuskoinen ilme kasvoillaan. Ei tosiaan. Siis ei ikinä, koskaan, milloinkaan! Yhteen ääneen he huusivat Ei, mikä kirvoitti pöytäseurueessa naurahduksia. Ava olisi taas tahtonut vajota maan alle. Kallion sisään, jos mahdollista, ja sulkeutua sinne loppuiäkseen, sillä hänen poskiaan poltteli. Päivällisen päätteeksi Marianne keräsi tarjoiltavat pois pöydästä ja vei ne kellariin. Erik, Fredrik ja nolestunut Henrik lähtivät tarkistamaan viljelyksiä. Patrik keskusteli hetken totisena isänsä kanssa. Vilhelm pani tämän kummissaan merkille. Äskenhän oltiin oltu niin iloisia, oi että! Oliko se sitten ollut vain lumetta? Pehmeä laskeutuminen johonkin synkkään aiheeseen? Ei Hubert kutsunut Vilhelmiä usein päivälliselle. Hänellä täytyi olla jotain asiaakin. Uutisia. Synkkiä sellaisia ainakin ilmeistä päätellen. Mutta miksi näin yhtäkkiä? No jaa, ehkä hän kertoo... Patrik ja Dominik poistuivat salista ja käskivät Avan mukaansa. Ava nurisi. Hänkin oli huomannut äkillisen ilmapiirin muutoksen ja olisi tahtonut ottaa asiasta selvää niin kuin aito ritari ainakin. Mutta Dominik kiskaisi hänet mukaansa. Vilhelm hämmentyi yhä lisää. Eikö asia ollut lasten korville? Hubert asteli ystävänsä luo ja istahti penkille tämän lähettyville. Maajussi nojasi paksuun leukaansa mietteliään näköisenä. Hän räpytteli silmiään kiivaasti; se oli hänen tapansa. Se kertoi, että hänen aivonsa raksuttivat. Hubert katsahti Vilhelmiin, joka oli yhtä hämmennystä. Rehottamaan päässyt harmaantuva sänki jotenkin korosti hänen epätietoisuuttaan, sai hänet näyttämään hiukan hoopolta ja epävarmalta. Kynttilöiden valo loisti Hubertin silmissä, kun hän puhui. "Varmaan jo arvasit, että päivällinen oli vain keino saada sinut tänne. Olen siitä pahoillani", Hubert aloitti. Hän sulki hetkeksi silmänsä. Vilhelm ei virkkanut mitään, katsoi vain toista yhä ymmällään. Hubert avasi silmänsä vähän ajan päästä. Nyt hän tuijotti pöydän sileäksi kulunutta pintaa. "Olet viimeinen, joka tästä kuulee. Mathias oli vähällä kertoa sinulle, mutta muistikin, ettei sinulle saanut sanoa mitään. Kas niin, kyseessä ei ole mikään miellyttävä juttu... Sinähän asut metsän laidalla", Hubert virkkoi verkkaan. Vilhelmin ilme oli tutkimaton. Pelkkää sanahelinää. Asiaan! "Asiahan on niin... että se koskee mitä suurimmassa määrin sinua. Metsää. Sitä, mitä metsän rajalla on tapahtunut. Kai tiedät

vanhusten tarinat Hukkakorvesta? Monethan ovat epäilleet koko kolkan olemassaoloa. No... Hukkakorpi on ilmoittanut olemassaolostaan." "Asiaan!" Vilhelmin käsky oli niin terävä, että se yllätti Hubertin täysin. Mies joutui keräilemään itseään hetken kasaan, ennen kuin pystyi jatkamaan. Hän räpytteli silmiään yhä kiivaammin ja näytti hyvin, hyvin vaivautuneelta ja ehkä surulliseltakin. Tämä ei liikauttanut mitään Vilhelmin sisimmässä. Hän tahtoi vain kuulla asian, jonka vuoksi hänet oli tänne oikeasti kutsuttu. Hubert madalsi ääntään, puhui kuin salaliittolainen toiselle. "Hyvä on, ei enää kiertelyä ja kaartelua", Hubert sanoi paljon vakaammalla äänellä. Hän kumartui Vilhelmin puoleen. "Ville, metsä on vuosikymmenten jälkeen osoittanut jälleen mahtinsa. En tiedä tarkemmin, mistä on kyse. Moni kummastelee asiaa. Metsäänhän on ajan kuluessa kadonnut ihmisiä ja sen rajalla on aina tapahtunut kaikkea kummaa. Joku on ollut kuulevinaan ihmissuden ulvontaa, siihenä, näkevinään lohikäärmeen tulta... Vaikka mitä kaikkea kummaa... Kas, tarinat ovat heräämässä henkiin. Parantajan poika oli metsällä luoteessa päin, kun hän huomasi susien kerääntyvän suureen laumaan aivan metsänrajan tuntumassa. Hänellä kävi tuuri: sudet eivät haistaneet häntä. Hän palasi kotiin kolme päivää sitten. "Useat kyläläiset ovat käyneet jututtamassa häntä. Poika on niin ilmiselvästi kauhuissaan, ettei sellaista pysty kukaan näyttelemään. Moni meistä ei ole eläissään nähnyt sutta, ei moni kylänvanhinkaan. Parantajaeukko, Drass, on kauhuissaan. Hänellä on tunne, että pian rauha loppuu. Tiedäthän, miten jotkut luottavat parantajien enteisiin. Monet kylällä valmistautuvat pahimpaan. Ei tiedetä, mikä on saanut sudet liikkeelle syvältä metsän sisuksista, mutta sen täytyy olla jokin voimakas, mahtava asia. Sudet on nähty noin kahden päivänmatkan päässä sinun talostasi. Ei mitenkään mahdollittoman kaukana siis. Ja niitä susia oli ainakin parikymmenpäinen lauma. "Kunpa tässä olisi kaikki... Vaan ei... Kuninkaan kahdeksankesäinen tytär on saanut päähänsä, että tahtoo nähdä elävän suden... Kuningas ei aio tehdä susille mitään vaan tahtoo totta kai miellyttää tyttärtään kaikin keinoin. Valtakunnasta kerätään miehiä prinsessan turvaksi matkalle. Se on varma kuolemanloukku." Vilhelm sulatteli kuulemaansa. Ainoastaan hänen otsansa rypistyi hiukan, kun hän tarkkaili Hubertia. Nyt kun hän oikein kovasti pohti asiaa, seppä oli ehkä ollut kertomaisillaan jotain. Oli siinä tekopirteydessä ollutkin jotain kummaa. Ei Mathias periluonnoltaan mikään ilopilleri ollut. Mutta jos sudet ilmiselvästi valmistautuivat johonkin, oli tekeillä kummaa. Miksei minulle ole kerrottu? Asun metsän laidassa. Ne pedothan olisivat voineet jo pistää meillä paikat muusiksi! Kirottu olkoon tämä kaupunkilaisten hienotunteisuus! Onhan Ann kadonnut metsään, joo, totta, mutta ei tämä asia minua maahan pistä. Päinvastoin antaa puhtia! Vilhelm tunsu elämän tarkoituksen palaavan. Hänen suonensa sykkivät pitkästä aikaa kiihkeästi. Hänen ryhtinsä suoristui. Vilhelm nousi hitaasti seisomaan ja läimäisi kämmenensä pöytää vasten. Äkillinen muutos pelästytti Hubertin, joka perääntyi hieman. Hubert mietti, oliko tullut sanoneeksi liikaa. Jopa Marianne kuuli läimäyksen arkihuoneisiin saakka. Hän kurkisti varovasti oviaukon verhon takaa saliin. "Kiitos ateriasta", Vilhelm sanoi tulisijalle salin päädyssä. Hän hieraisi hiuksensa uuteen ryhtiin. Elinvoima palasi häneen sekunti sekunnilta. Otsan rypyt silisivät. Vilhelmin katse salamoi. Hubert ei pitänyt näkemästään lainkaan. Tällainen ei ollut Villen tapaista! Vilhelm marssi ulos salista, ulos maatalosta ja käski Avan mukaansa. Hän jätti Mariannen ja Hubertin yhdessä kauhistelemaan äkillistä muutosta, joka hänessä oli tapahtunut. Henrik huiskutti iloisesti jäähyväisiksi, mutta Vilhelm näki vain eteensä. Hänen mielessään iti pikkuinen ajatus, joka ajan myötä versoisu ja puhkeaisi kukkaan ja tuottaisi hedelmää. Avan mieltä kutkutti se, mitä hän oli kuullut. Hän oli salakuunnellut ikkunan alla, ja kuullessaan isänsä askeleet pikaisesti paennut kauemmas ja yrittänyt näyttää mahdollisimman viattomalta. Onneksi isä oli ollut vaipuneena syvälle ajatuksiinsa, niin ettei hän huomannut mitään. Ettäkö susia ja ihan tässä lähellä?

Luvattomia ideoita hiipi Avan mieleen. Hän voisi lähteä yön selkään tutkimaan metsää ja palata takaisin aamunkoitteessa. Syyllisyys pisti, sillä hän oli vasta edellisenä päivänä rikkonut isänsä varoitusta vastaan. Ei ainakaan kovin pian. Ehkä viikon päästä. Ava tiesi villieläinten kaihtavan tulta. Hän ottaisi monta soihtua ja askin tulitikkua mukaansa, heittäisi soihdun susien keskelle ja ajaisi ne pois teroitettulla puumiekallaan. Hän palaisi kotiin suurena sankarina ja kertoisi isälleen ja koko kylälle uroteostaan... Hänelle sataisi kunniaa ja suosiota... Suunnitelmassa ei voinut olla vajavaisuuksia: se oli yksinkertaisesti nerokas, ainakin Avan mielestä. Ensi töikseen kotiin palattuaan Ava oli käynyt tarkistamassa joutsenen voinnin. Se ei ollut koskenutkaan nauriiseen, mutta näytti yhä nukkuvan rauhallisesti. Noidan täytyi olla kovin uupunut. Ava antaisi hänen levätä rauhassa. Ties vaikka äkämystyisi, jos hänet herättäisi kesken parantavan levon. Ava tunsu olevansa oikea hyväntekijä. Hän oli varmasti tehnyt oikein. Noita varmasti palkitsisi hänet runsaasti, kunhan ensin toipuisi tarpeeksi. Niin, ja vielä jonain päivänä isä antaisi hänen tarttua oikeaan miekkaan, jos hän ajaisi ne sudet pois. Ehkä huomenna, ehkä viikon päästä... Ajallaan. Suuri tulevaisuus odotti häntä... Ava kuuli vuoteeseensa joutsenen hennon hengityksen. Hän huokaisi, veti täkin korviin saakka ja loi avoimen ikkunan läpi katseen tähtitaivaalle. Yölintujen äänet kaikuivat metsässä. Silloin tällöin tuulenpuuska puhalsi vähän lehtiä sisään ikkunasta. Täysikuu loisti kirkkaana. Ava nukahti hymyssä suin.